

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 12 grudnia 2013 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	Wojciech Robaczynski (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Paweł Kryczko
	<i>Członek GKO:</i>	Tomasz Słaboszowski
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Roberta Wydry,**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2013 r. odwołania **Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych** na niekorzyść Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt: RIO-KO-24/2013, którym uniewinniono Obwinionego (...), zam. (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 15 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na zwiększeniu z dniem 2 stycznia 2012 r. wynagrodzeń pięciu pracowników zatrudnionych w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w (...), w wyniku czego plan wydatków budżetowych przewidzianych na wypłatę wynagrodzeń wszystkich pracowników jednostki budżetowej (§ 4010) ustalony na 2012 r. został przekroczony ogółem o 29326,44 zł, co było niezgodne z art. 261 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.).

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie, orzeczeniem z dnia 20 września 2012 r., uniewinniła Pana (...) od czynu, o którym mowa w art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), zwanej dalej - uondfp, polegającego na zwiększeniu z dniem 2 stycznia 2012 r. wynagrodzeń pięciu pracowników zatrudnionych w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w (...) w wyniku czego plan wydatków budżetowych przewidzianych na wypłatę wynagrodzeń pracowników samorządowej jednostki budżetowej (§ 4010) ustalony na 2012 r. został przekroczony o ogółem 29.326,44 zł, co było niezgodne z art. 261 ustawy o finansach publicznych, zwanej dalej - ufp.

Komisja Orzekająca I instancji wskazała, że podwyższenie wynagrodzeń w styczniu 2012 r. pięciu pracownikom Ośrodka nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych, gdyż żaden przepis ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie stanowi, że właśnie taka sytuacja jest naruszeniem dyscypliny finansów publicznych. Ponadto RKO stwierdziła, że nie nastąpiło również przekroczenie wydatków w § 4010. W uzasadnieniu Komisja Orzekająca I instancji stwierdziła m.in., że naruszenie dyscypliny finansów publicznych ma miejsce w sytuacji zawierania umów cywilnych na kwoty wykraczające poza plan jednostki i karalne będzie każde zaciągnięcie zobowiązań przekraczających w danym momencie budżet jednostki. W przedmiotowej

sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, gdyż samo istnienie zobowiązań nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych, dlatego RKO uznała, że stan faktyczny nie wyczerpuje znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 15 uondfp, a naruszenie może mieć miejsce z art. 11 uondfp, o ile w 2012 r. przekroczony zostałby plan finansowy MOPS w zakresie wydatków na wynagrodzenia.

Orzeczenie powyższe zostało zaskarżone przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych - w części dotyczącej u niewinnienia Obwinionego od zarzucanego mu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Orzeczeniu RKO, Zastępca Rzecznika zarzuciła obrazę art. 15 uondfp, poprzez przyjęcie, że Obwiniony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion czynu określonego w art. 15 uondfp. Zdaniem składającego odwołanie, zaciąganie zobowiązań wiąże się z dokonywaniem czynności, których skutkiem jest konieczność dokonania płatności (poniesienia wydatku) w określonym terminie, a jedną z powszechnych form zaciągania zobowiązań w praktyce działania jednostki sektora finansów publicznych jest zawarcie z pracownikiem umowy o pracę. W umowie tej, pracodawca zobowiązuje się do zapłaty określonej kwoty, za czynności wykonywane przez pracownika na rzecz zatrudniającej go jednostki. Według Zastępcy Rzecznika, Obwiniony podwyższając wynagrodzenie pracownikom, zaciągnął wobec nich, w imieniu jednostki, zobowiązania. Zobowiązania te w łącznej kwocie 29.326,44 zł spowodowały zwiększenie planowanej kwoty wydatków na wynagrodzenia w MOPS w 2012 r. z 1.258.420 zł do 1.287.746,44 zł. Oznacza to przekroczenie przez Obwinionego upoważnienia do zaciągania zobowiązań wynikającego z § 4010 planu finansowego MOPS, a tym samym popełnienie czynu określonego w art. 15 uondfp.

Orzeczeniem z 21 lutego 2013 r. Główna Komisja Orzekająca, uchyliła zaskarżone orzeczenie w całości i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu orzeczenia GKO stwierdziła m.in., że w pojęciu zobowiązań, o których mowa w art. 15 uondfp, mieszczą się także zobowiązania pracodawcy do wypłaty pracownikom wynagrodzeń powstałych na skutek zawarcia umów o pracę. Zobowiązanie to jest wprawdzie przedmiotem regulacji prawa pracy i nie podlega reglamentacji wynikającej z art. 46 ufp, ale nie zmienia to faktu, że jego zaciąganie mieści się w dyspozycji art. 261 ufp, w którym jest mowa o zaciąganiu przez kierownika samorządowej jednostki budżetowej wszelkich zobowiązań pieniężnych związanych z realizacją zadań jednostki. GKO wskazała również, że kierownik

samorządowej jednostki budżetowej może zaciągać także zobowiązania do wysokości kwot wydatków określonych w zatwierdzonym planie finansowym jednostki. Do czasu zatwierdzenia planu finansowego limit wydatków wyznacza projekt tego planu zweryfikowany przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego. Zaciągnięcie zobowiązań powyżej limitu wydatków, określonego w projekcie planu, na realizację danego zadania (w odpowiedniej podziale klasyfikacji budżetowej) stanowi naruszenie przepisów określone w art. 15 uońdfp, polegające na zaciągnięciu zobowiązania z przekroczeniem upoważnienia do jego zaciągnięcia określonego planem finansowym. Podstawą uniewinnienia z art. 78 ust. 3 w związku z art. 78 ust. 1 pkt 1 uońdfp, nie może być – w świetle art. 300 kodeksu pracy - fakt, że Obwiniony zaciągnął zobowiązania zawierając umowy o pracę (aneksy do tych umów), a nie umowy uregulowane w kodeksie cywilnym.

Orzeczeniem z 13 maja 2013 r. Regionalna Komisja Orzekająca ponownie uniewinniła Obwinionego od zarzucanego mu czynu, określonego w art. 15 uońdfp, polegającego na zwiększeniu, z dniem 2 stycznia 2012 r., wynagrodzeń pięciu pracowników zatrudnionych w MOPS, w wyniku czego plan wydatków budżetowych przewidzianych na wypłatę wynagrodzeń wszystkich pracowników tej jednostki budżetowej (§ 4010) ustalony na 2012 r. został przekroczony ogółem o 29.326,44 zł, co było niezgodne z art. 261 upf.

W uzasadnieniu orzeczenia Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła m.in., że Obwiniony dokonał podwyżek pięciu pracownikom w ramach planu wydatków na wynagrodzenia osobowe pracowników MOPS określonych uchwałą Nr XV /135/2011 z dnia 28 grudnia 2011 r. w sprawie uchwalenia budżetu na 2012 rok oraz zatwierdzonego planu finansowego na kwotę 1.258.420 zł (§ 4010). Dokonując przedmiotowych podwyżek, Obwiniony wiedział, że wynagrodzenia i pochodne określone w uchwale budżetowej na 2012 r. są na poziomie planu i stanu zatrudnienia na dzień 31 grudnia 2011 r., a założenia planistyczne określone w zarządzeniu Nr 73/2011 Burmistrza (...) z 19 sierpnia 2011 r. w sprawie opracowania przez jednostki organizacyjne Miasta materiałów planistycznych do projektu budżetu Miasta na 2012 r. przewidywały wzrost wynagrodzeń po 1 stycznia 2012 r. o planowany wskaźnik inflacji + 1%-3,8%. Obwiniony, dokonując podwyżek, opierał się na wykonaniu wydatków na wynagrodzenia w roku 2011, które to wykonanie było niższe od planu o około 30.000 zł jak również brał pod uwagę oszczędności roku 2012, wynikające z niepełnego stanu zatrudnienia przez okres 4-5 miesięcy. W ocenie Regionalnej Komisji Orzekającej, nie można stwierdzić, iż Obwiniony w momencie podjęcia decyzji o podwyżkach wynagrodzeń zaciągnął zobowiązania powyżej planu, ponieważ należałoby

porównać, czy dokonane już wydatki na wynagrodzenia oraz zaciągnięte już zobowiązania przekroczyły plan wydatków. Jednak, zdaniem Komisji Orzekającej I instancji „takie porównanie możliwe jest po zakończeniu okresu sprawozdawczego, a najbardziej po zakończeniu roku budżetowego z tego względu, że wysokość tego rodzaju wydatków w stosunku do planu można ocenić narastająco po upływie pewnego czasu”. Komisja powołuje się w tym miejscu na stwierdzenie Zastępcy Głównego Rzecznika że „w przypadku zobowiązań cyklicznych stwierdzenie tego faktu jest możliwe ex post”. Komisja Orzekająca I instancji dodaje także, że „działania Obwinionego nie spowodowały powstania zobowiązań wymagalnych jak również nie wpłynęły na zobowiązania lat przyszłych. W chwili podjęcia decyzji o podwyżkach wynagrodzeń pięciu pracownikom nie zaciągnął zobowiązań w wysokości powodującej przekroczenie zatwierdzonego na 2012 rok planu finansowego.” Obwiniony zaciągnął zobowiązania na kwotę 29.326,44 zł w ramach obowiązującego planu finansowego w miesiącu styczniu 2012 r. w wysokości 1.258.420 zł, zaś w związku z zaciągnięciem tych zobowiązań nie wystąpiła potrzeba dokonania zmian w planie finansowym jednostki. Ponadto, Regionalna Komisja Orzekająca „dała wiarę Obwinionemu, że jego działanie związane z podwyżkami wynagrodzeń pięciu pracowników nie spowoduje przekroczenia planu finansowego jednostki, że podwyżek tych dokonał w ramach ustalonego planu finansowego na 2012 rok”.

Podsumowując dokonane ustalenia, Komisja Orzekająca I instancji stwierdziła, że „w świetle powyższego i ustaleń faktycznych na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że Obwiniony nie dokonał czynności polegających na zaciągnięciu zobowiązań przekraczających wielkości ustalone w planie finansowym Ośrodka na 2012 r. i tym samym nie przekroczył upoważnienia do zaciągania zobowiązań wynikających z tego planu. Ze względu na powyższe Komisja uznała, iż brak jest podstaw do postawienia Panu (...) zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 15 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.”

Od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej odwołanie złożyła Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych. Zdaniem Rzecznika, ze stanowiskiem Komisji Orzekającej I instancji nie można się zgodzić z następujących względów.

MOPS jest samorządową jednostką budżetową, która - zgodnie z art. 11 ufp - pokrywa swoje wydatki bezpośrednio z budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Podstawą

gospodarki finansowej każdej jednostki budżetowej jest plan dochodów i wydatków, zwany planem finansowym jednostki budżetowej.

Rzecznik zauważa, że „zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 261 ufp, kierownik samorządowej jednostki budżetowej może, w celu realizacji zadań, zaciągać zobowiązania pieniężne do wysokości kwot wydatków określonych w zatwierdzonym planie finansowym jednostki. Prawidłowość zaciągania zobowiązań angażujących środki publiczne, w imieniu jednostek samorządu terytorialnego, objęta jest reżimem odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na potwierdzone w dotychczasowym orzecznictwie w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych stwierdzenie, że zakres upoważnienia do zaciągania zobowiązań należy odnosić do takiej szczególności planu finansowego, w jakiej on obowiązuje i dnia (daty), w którym następuje działanie, czyli czynność polegająca na zaciągnięciu zobowiązania.”

Zdaniem Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, „ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że Obwiniony dokonał w styczniu 2012 r. zwiększenia wynagrodzeń pięciu pracowników zatrudnionych w MOPS o kwotę 29.655,44 zł, w wyniku czego plan wydatków budżetowych przewidzianych na wypłatę wynagrodzeń wszystkich zatrudnionych w jednostce budżetowej (§ 4010) ustalony na 2012 r., według stanu obowiązującego w dniach m.in. 2, 12, 23 i 31 stycznia 2012 r., został przekroczony ogółem o 29.326,44 zł. Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że plan finansowy jednostki, którym na wynagrodzenia wszystkich pracowników w ciągu roku ustalono limit wydatków 1.258.420 zł nie został zwiększony w I kwartale 2012 r. Powyższe zostało stwierdzone również przez RKO, która fakt ten potwierdziła w zaskarżonym orzeczeniu. Po zmianie wynagrodzeń w styczniu 2012 r., na wypłatę dla wszystkich pracowników za ich pracę w ciągu 12 miesięcy, jednostka powinna zapłacić 1.287.746,44 zł (różnica 29.326,44 zł). W tych okolicznościach nie można zgodzić się ze stanowiskiem RKO, według którego Obwiniony w momencie podjęcia decyzji o podwyżkach wynagrodzeń (tj. 2 lub 23 stycznia 2012 r.) nie zaciągnął zobowiązań powyżej limitu wydatków zaplanowanych na wynagrodzenia pracowników MOPS na 2012 r. Jednocześnie nie do przyjęcia jest również stwierdzenie RKO, według której takie porównanie jest możliwe po zakończeniu okresu sprawozdawczego, a najbardziej po zakończeniu roku budżetowego, ponieważ wysokość tego

rodzaju wydatków w stosunku do planu można ocenić narastająco po upływie pewnego czasu (ex post)”.

W ocenie Zastępcy Rzecznika, żadnego znaczenia dla rozstrzyganej sprawy nie ma natomiast stwierdzenie RKO, że działania Obwinionego nie spowodowały powstania zobowiązań wymagalnych jak również wskazanie, że nie wpłynęły na zobowiązania lat przyszłych. W odniesieniu zaś do stwierdzenia, że RKO dała wiarę Obwinionemu, iż jego działanie związane z podwyżkami wynagrodzeń pięciu pracowników nie spowoduje przekroczenia planu finansowego jednostki oraz, że podwyżek tych dokonano w ramach ustalonego planu finansowego na 2012 r. Zastępca Rzecznika wskazuje, że podstawą rozstrzygnięcia w konkretnej sprawie - zgodnie z art. 76 ust. 4 uoondfp - mogą być jedynie dowody ujawnione w postępowaniu przed organem orzekającym. Materiał dowodowy zgromadzony w trakcie przeprowadzonych postępowań sprawdzającego i wyjaśniającego potwierdza, że Obwiniony dopuścił się czynu polegającego na zwiększeniu - z dniem 2 stycznia 2012 r. - wynagrodzeń pięciu pracowników zatrudnionych w MOPS, w wyniku czego plan wydatków budżetowych przewidzianych na wypłatę wynagrodzeń wszystkich pracowników tej samorządowej jednostki budżetowej (§ 4010) ustalony na 2012 r. i obowiązujący w styczniu 2012 r. został przekroczony o ogółem 29.326,44 zł.

Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych stwierdza dalej: „Stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości, które w przypadku ich zaistnienia RKO ma prawo rozstrzygać na korzyść Obwinionego. Jednak stan ustalony na podstawie zapewnienia Pana (...) o jego działaniu z przekonaniem o braku naruszenia obowiązującego prawa RKO przedkłada nad stan faktyczny ustalony na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przez Zastępcę Rzecznika.

W świetle przedstawionych okoliczności - w ocenie Zastępcy Rzecznika - Pan (...) swoim zachowaniem naruszył jedną z podstawowych zasad gospodarowania środkami publicznymi, o której mowa w art. 261 ustawy o finansach publicznych, bowiem zaciągnął zobowiązanie przekraczające wielkości określone w planie finansowym jednostki na 2012 r. obowiązującym w styczniu tego roku, a tym samym przekroczył zakres upoważnienia do zaciągania zobowiązań wynikającego z planu finansowego MOPS. W świetle powyższego niniejsze odwołanie i wnioski w nim zawarte należy uznać za uzasadnione.

Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

Odwołanie nie może być uwzględnione.

Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej przekonujące jest uzasadnienie Komisji Orzekającej I instancji, wykazujące, że nie można było mówić w dacie czynu zarzucanego obwinionemu o przekroczeniu planu finansowego kierowanej przez niego jednostki. Należy zauważyć, że podwyższenie wynagrodzeń pięciu pracowników MOPS miało miejsce na początku roku budżetowego. Nie można w sposób przesądzający stwierdzić, że sam fakt zwiększenia wynagrodzeń na początku roku niejako automatycznie powoduje zaciągnięcie zobowiązania z przekroczeniem planu. Byłoby tak, gdyby wydatki na wynagrodzenia miały charakter sztywny w tym sensie, że nie podlegałyby zmianom w toku realizacji planu finansowego jednostki. Tymczasem, wydatki na wynagrodzenia charakteryzują się – niezależnie od ujęcia ich w planie finansowym jednostki – pewną nieprzewidywalnością. Wynika to przede wszystkim z naturalnych dla każdej jednostki ruchów kadrowych (np. urlopy związane z rodzicielstwem, rozwiązanie stosunku pracy), a także przyczyn losowych (np. zwolnienia chorobowe). W ten sposób mogą być generowane w toku realizacji planu pewne oszczędności, które mogą być wykorzystane na sfinansowanie wynagrodzeń dla nowozatrudnianych pracowników lub podwyżki wynagrodzeń – jak w przedmiotowej sprawie – dla wcześniej zatrudnionych pracowników. M.in. na taką okoliczność – niepełny stan zatrudnienia przez okres 4-5 miesięcy – powoływał się Obwiniony. Należy zgodzić się z Komisją I instancji, że ostateczne ustalenie, czy nastąpiło przekroczenie planu wydatków, możliwe byłoby dopiero po zakończeniu roku budżetowego. Do tego czasu bowiem, stan obecnych i przyszłych zobowiązań w tym zakresie ulec może zmianie. Trafnie Regionalna Komisja Orzekająca przywołała w tym miejscu także pogląd wyrażony przez Zastępcę Głównego Rzecznika na rozprawie przed GKO przy rozpatrywaniu pierwszego odwołania.

Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że nie ma podstaw do kwestionowania ustalenia Komisji I instancji wyrażonego w uzasadnieniu orzeczenia, że „działania obwinionego nie spowodowały powstania zobowiązań wymagalnych, jak również nie wpłynęły na zobowiązania lat przyszłych, a w chwili podjęcia decyzji o podwyżkach wynagrodzeń pięciu pracownikom Pan (...) nie zaciągnął zobowiązań w wysokości powodującej przekroczenie zatwierdzonego na 2012 r. planu finansowego”.

Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, w sytuacji, gdyby doszło ostatecznie do przekroczenia planu wydatków na wynagrodzenia w kierowanej przez obwinionego jednostce w roku 2012, co można by wykazać już po zakończeniu roku budżetowego, ale czego jednak Obwinionemu nie zarzucono, można by rozważyć sprawę naruszenia, o którym mowa w art. 11 uoondfp. Jak wynika jednak z zebranego w sprawie materiału dowodowego, do takiego naruszenia, tj. dokonania wydatku z przekroczeniem planu, nie doszło.

Główna Komisja Orzekająca podtrzymuje przy tym pogląd wyrażony w uzasadnieniu orzeczenia wydanego po rozpoznaniu pierwszego odwołania, że w świetle art. 261 ufp, naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 15 uoondfp może dotyczyć także – w samorządowych jednostkach budżetowych – zobowiązań wynikających ze stosunku pracy. Należy jednak zauważyć, że art. 261 ufp wprowadza wyjątek od ogólnej reguły wyrażonej w art. 46 ust. 1 ufp, w świetle którego zobowiązania m.in. związane z wynagrodzeniami są wyłączone spod ogólnej reguły zaciągania zobowiązań tylko do wysokości wynikającej z planu wydatków lub kosztów jednostki (por. L. Lipiec-Warzecha: *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, LEX nr 97739 – komentarz do art. 261 ufp). W przypadku jednostek sektora finansów publicznych, innych niż samorządowe jednostki budżetowe, ograniczenie wynikające z art. 261 ufp nie ma zastosowania. Podtrzymując zatem pogląd, że w przedmiotowej sprawie ograniczenie możliwości zaciągania zobowiązań dotyczy także zobowiązań wynikających ze stosunku pracy, należy jednak mieć na uwadze okoliczność, że jest to rozwiązanie wyjątkowe w stosunku do ogólnej reguły wynikającej z art. 46 ust. 1 ufp. Okoliczność ta musi być wzięta pod uwagę przy dokonywaniu wykładni art. 261 ufp pod kątem ewentualnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 uoondfp. Zdaniem GKO, okoliczności przedmiotowej sprawy, z przytoczonych wyżej względów, nie pozwalają na przyjęcie, że zachowanie Obwinionego naruszyło art. 261 ufp.

Na marginesie, Główna Komisja Orzekająca zauważa, że przytoczone przez Rzecznika Dyscypliny na poparcie jego argumentacji orzeczenie GKO z dnia 24 stycznia 2011 r. (sygn. akt BDF1/4900/85/86/RN-16/09/3106) nie ma merytorycznego związku z przedmiotową sprawą.

Ponadto, Główna Komisja Orzekająca, odnosząc się do argumentacji użytej w odwołaniu zaznacza, że ocena Komisji I instancji, wyrażona w uzasadnieniu orzeczenia, iż „działania obwinionego nie spowodowały powstania zobowiązań wymagalnych, jak również nie wpłynęły na zobowiązania lat przyszłych (...)”, z którą to oceną GKO nie polemizuje, nie miała w tym przypadku znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wbrew stanowisku Rzecznika Dyscypliny, GKO uważa natomiast, że – jak wynika z wyżej przedstawionego rozumowania – nie można przyjąć, aby już w styczniu 2012 r. doszło do przekroczenia planu w zakresie zaciągania zobowiązań na wynagrodzenia. W toku postępowania nie wykazano też, aby w efekcie działań Obwinionego doszło do przekroczenia planu w zakresie zrealizowanych w 2012 r. wydatków na wynagrodzenia.

Z powyższych względów Główna Komisja Orzekająca postanowiła utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej. W związku z tym orzeczono jak w sentencji.